

в Генуа. . . Ех, мадамчик, мадамчик, думи
нямам! . .

Той въздъхва, отпуска глава на дланта си, загледан в пространството. В другия ъгъл на площада, от кметството, излиза стражар по риза, прикляква до стъпалата и почва дълго и старателно да чисти чизми. Отдалеч, през горещия блясък на слънцето, с тия еднакви движения той прилича на нагласена механична играчка.

Тука, на една от масите незабелязано се е промъкнал възстар мъж с изнищено бомбе и галузник. Лицето му е четинесто, посивяло, с малки очички. Паскал, някогашен писар в града, сега пенсионер, който цял ден се върти из кръчмите и прави заявления на селяните.

Момъкът не поглежда никого, гласът му става приглушен.

— Когато се случи това — той по-
пипва гърлото си — вярвай Бога, два ме-
сеца бях като луд. Щях да се давя, вярно
ти казвам! . . Някаква мизерабелна грипа,
две седмици на легло . . . и из един път:
гласните връзки. . . Гласните връзки по-
разени! . . Същински катаклизъм, ужас! .
Думи нямам, мадамчик! . .

Ръката му се е отпуснала върху ръ-